

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved Pensionsloven af 24de Februar 1858 er Pensionen for Enker efter Embedsmænd, der have erholdt kongelig Udnævnelse, fastsat til $\frac{1}{3}$ af Mandens pensionsberettigende Indtægt, denne sidste beregnet efter Gennemsnitsindtægten for de sidste 5 Aar, dog maa den derved udkommende Pension ikke overstige 1,200 Kroner.

Det er derhos ved Lov af 5te Januar 1851 fastsat, at enhver ifølge Pensionsloven pensionsberettiget Embedsmand, der ikke har fyldt det 70de Aar, er pligtig til i Statsanstalten for Livsforsikring at sikre sin Enke en ved hans Død indtrædende livsvarig Overlevelsesrente af i det mindste $\frac{1}{3}$ af sine ved Pensionsberegning ifølge samme Lovs § 4 i Betragtning kommende Embedsindtægter, dog ikke over 1,200 Kr. aarlig.

Undtagne fra denne Forpligtelse ere Embedsmænd, som for Finansministeriet godtgøre, at deres Enke paa anden Maade for Livstid er sikret en ikke ringere aarlig Indtægt end den ovenfor omhandlede Overlevelsesrente.

Af den Indtægt, der ved disse to Love sikres Enken, udreder Staten altsaa kun den mindre Del, nemlig $\frac{1}{3}$ af Mandens Gennemsnitsindtægt for de sidste 5 Aar, medens det paahviler Embedsmanden selv at sikre sin Enke den større Del, nemlig $\frac{2}{3}$ af hans til enhver Tid pensionsberettigende Indtægt. Ved denne Ordning kan det endog komme til at stille sig saaledes, at Embedsmanden til Tider (ved Oprykning paa højere Lønning) kan blive forpligtet til at sikre sin Enke omtrent det dobbelte af, hvad Staten paa samme Tid vil komme til at udrede i Entepension ved hans Død, hvilket vil fremgaa af følgende Eksempel.

En Embedsmand, der i de sidste 5 Aar har haft en Lønning paa 2,400 Kr. aarlig, oprykker til en Lønning paa 3,000 Kr. Han skal da sikre sin Enke en Overlevelsesrente paa i alt 600 Kr., og Staten har i Tilfælde af, at hans Død indtræffer umiddelbart efter Oprykningen, kun at ud-

rede 301 Kr. 25 Ø. aarlig i Pension til hans Enke.

Medens den ovennævnte Lov af 1851 havde fastsat Enteforsørgelsespligten ligeligt for alle pensionsberettigede Embedsmænd, bevirkede de i Aarene 1867 og 1868 henholdsvis for Hærens og Søværnets Officerer indførte Aldersgrænser, at disse Embedsmænd bleve betydelig uheldigere stillede end de pensionsberettigede Civilembetsmænd. Aldersgrænserne bevirke nemlig i Forbindelse med de bestaaende Forfremmelsesforhold, at et betydeligt Antal Officerer af Kaptajnsklassen affædiges i en Alder af 52 Aar og med en Pension, der højst kan naa op til 2,400 Kr. aarlig, hvilken Pension endda ingenlunde alle naa som Følge af, at Betingelsen herfor er, dels at vedkommende har staaet fulde 5 Aar paa ældst Bage og dels, at han har tjent som fast Officer i over 29 Aar. I Virkeligheden viser det sig nemlig, at Pensionen ligger mellem 2,400 og 2,200 Kr. (for enkelte Vedkommende endog betydelig lavere). Og er det allerede meget strengt at forlange, at en Officer i aktiv Tjeneste, der har store og ikke sjældent uovervindelige Vanskeligheder ved at skaffe sig og sin Familie Udkommet uden at stifte Gæld, skal lide Afdrag til Forsørgelse af sin Enke, bliver det meget ubilligt at forlange dette af den i en yngre Alder affædigede Officer, i hvis lille Pensionsindtægt Enteforsørgelsen vil gøre et forholdsvis betydeligt Indgreb.

Hvilke Beløb det for Embedsmanden drejer sig om at udrede til Enteforsørgelse, vil fremgaa af følgende Eksempler, hvor Forholdet først betragtes for de saa Officersers Vedkommende, der først falde for Aldersgrænsen ved opnaaet 65 Aars Alder:

1. En Officer indgaar Regtestab i 35 Aars Alderen med en Kvinde paa 25 Aar. Han er Kaptajn paa yngst Lønning, der udgør 2,400 Kr., 5 Aar efter rykker han op paa mellemst Lønning, 3,000 Kr., og efter andre 5 Aar paa ældst Lønning, 3,600 Kr.